Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 8787/12
24.07.2014. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва "А.А." д.о.о. из ..., Ул. ... бр. ..., које заступа Марина Мишић, адвокат из Београда, Ул. Добрињска бр. 7/20, поднетој против Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Дирекције полиције-Управе за управне послове, ради поништаја решења 03/10-3 бр. 226-1-1125/07 од 21.05.2012. године, у правној ствари понављања поступка регистрације аутобуса, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.07.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Полицијске управе за град Београд-Управе за управне послове, 06/3 бр. 226-Р-1060/07 од 21.02.2012. године, којим је у ставу првом диспозитива дозвољено понављање поступка регистрације аутобуса марке ..., тип ..., бр. Шасије ..., бр. Мотора ..., година производње 1998., регистарске ознаке БГ ... , регистровано на име тужиоца, окончан решењем-саобраћајном дозволом, серијски број ... , са роком важења до 28.03.2008. године. У ставу другом диспозитива првостепеног решења поништена је саобраћајна дозвола серијског броја ... , са роком важења до 28.03.2008. године и одузете су регистарске таблице БГ ... . Ставом трећим диспозитива првостепеног решења

одбијен је захтев тужиоца за регистрацију аутобуса марке ..., тип ..., иностраних регистарских ознака ... .

Тужбом, поднетом овом суду дана 04.07.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Сматра да је погрешно примењен члан 239. став 1. тачка 2. у вези са тачком 1. Закона о општем управном поступку, а као разлог се наводи то што је накнадно утврђено да је регистрација извршена на основу фалсификованог доказа о пореклу. Тужени се у образложењу позива на члан 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, а не опредељује примену члана 242. став 4. и члана 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку. Притом, уопште не постоји осуђујућа пресуда кривичног суда која би могла да буде основ за понављање поступка. Наиме, кривични поступак који је вођен против Б.Б., обустављен је због његове смрти, а није окончан осуђујућом пресудом која би могла бити од утицаја на валидност регистрације предметног возила. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је дозволио понављање поступка регистрације предметног возила, окончаног решењем – саобраћајном дозволом ... , исту поништио, одузео регистарске таблице БГ ... и одбио захтев тужиоца за регистрацију наведеног возила, на основу члана 239. тачка 1. и 2. Закона о општем управном поступку, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Према одредби члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) поновиће се ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег

решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку. Тачком 2. истог члана закона прописано је да ће се поступак поновити ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону.

Из списа предмета произлази да је наведено возило регистровано дана 28.03.2006. године и да је за исто издата саобраћајна дозвола, чија је важност продужена до 28.03.2008. године. Као доказ о пореклу возила, тужилац је приложио швајцарску саобраћајну дозволу, за коју је првостепени орган накнадно сазнао да је фалсификована, што се види из записника Националног криминалистичко-техничког центра о вештачењу швајцарских саобраћајних дозвола од 22.03.2007. године, акта Управе царина – Одељења за царинске истраге од 02.04.2007. године, извештаја предузећа "В.В." д.о.о. и извештаја Управе криминалистичке полиције – Одељења за међународну полицијску сарадњу Националног централног бироа ИНТЕРПОЛ-а Београд од 04.03.2010. и 22.03.2010. године. Из списа даље произлази да је против власника предузећа Б.Б. поднета кривична пријава и да је вођен кривични поступак због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, који је обустављен због смрти именованог. Такође, вођен је и прекршајни поступак због царинског прекршаја, који је обустављен због наступања апсолутне застарелости. На основу доказа прибављених у поновљеном поступку, првостепени орган је утврдио да у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 6. став 1. тачка 1. тада важећег Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила, из којих разлога је дозвољено понављање поступка регистрације, поништена саобраћајна дозвола и одбијен захтев тужиоца за регистрацију истог.

Управни суд је ценио наводе тужбе да тужени није определио примену члана 242. став 4. и члана 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку, јер није навео када је дошло до сазнања да је против тужиоца вођен кривични поступак, односно до података ИНТЕРПОЛ-а, а што је од утицаја на одређивање благовремености понављања поступка, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово са разлога што се из образложења оспореног решења види да је тужени ценио наводе жалбе у вези са протеком објективног рока од 5 година за понављање поступка и правилно нашао да су неосновани, јер је неспорно утврђено да је против тужиоца вођен кривични поступак због сумње да је извршио кривично дело фалсификовања, па се због те околности понављање може покренути и после протека рока од 5 година, како је то прописано чланом 242. став 4., у вези са чланом 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку. Поред тога, из списа предмета произлази да је понављање поступка започето решењем првостепеног органа од 25.06.2007. године, у складу са роком прописаним одредбом члана 242. Закона о

општем управном поступку, а које решење је поништено у извршењу пресуде Врховног суда Србије У 121/08 од 22.10.2009. године.

Управни суд је ценио и остале наводе тужбе, па је код утврђеног чињеничног стања нашао да не могу довести у сумњу законитост оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.07.2014. године, 7 У. 8787/12

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МФ/АМ